

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Συμεων τοῦ Θεοδόχου, καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια, τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὁ Ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ Λυτρωτῆς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνεχθη, ὅθεν ὁ Πρεσβύτες τοῦτον λαβὼν, μετὰ χαρὰς ἀνεκραύγαζε, Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ἠδύδοκῆσας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβὼν, τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων, γεννηθέντα Σωτήρα, Εἶδον, ἀνεβόα, τὸν φωτισμὸν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα, νὺν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ἀνεβόα. Εἶδον τὸ φῶς τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ, νὺν ἀπολύεις, ὡς εἰρηκας ὁ Θεός, ἐκ τῶν τῆδε τὴ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Δίκαιος καὶ τέλειος, καὶ κατὰ πάντα ἀοίδιμος, χρηματίζων θεόπνευστε, Θεὸν μόνον τέλειον, εἰς τὸ δικαιοῦσαι, τὸν κόσμον ἐλθόντα, καθυπεδέξω ταῖς χερσί, σωματωθέντα καὶ ἀπολέλυσαι, τοῦ σώματος βοῶν αὐτῷ, Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, ἐν εἰρήνῃ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προβεβηκὸς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν κεχηρημάτιοι, μὴ ὄψεσθαι θάνατον, ἕως ἴδης βρέφος, νέον τὸν προόντα, πρὸ τῶν αἰῶνων Ποιητῆν, Θεὸν τὸν ὄλων σάρκα πτωχεύσαντα, ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ἤτησας, πρὸς τὰ θεία σκηνώματα, μεταβὰς ἀγαλλόμενος.

Ἄννα ἢ θεόπνευστος, καὶ Συμεὼν ὁ πανόλβιος, προφητεία λαμπόμενοι, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτοι, ἀποδεδειγμένοι, τὸν νόμου Δοτήρα, βρέφος ὀφθέντα κατ' ἡμᾶς, ἰδόντες τοῦτον νὺν προσεκύνησαν, αὐτῶν τὴν Μνήμην σήμερον, περιχαρῶς ἐορτάσωμεν, κατὰ χρέος δοξάζοντες, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον.

Δόξα... Καὶ νὺν... Ἦχος πλ. α'

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα, ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε, Νὺν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ρήμά σου τὸν δούλόν σου, εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νὺν... Θεοτοκίον

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Τὸ χαῦνον καὶ ἐκλυτον, Παρθενομῆτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νὺν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιοῦματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὖρω Δέσποινα, εὐφραϊνόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα, Τὶ τοῦτο Υἱέ μου; τί σοὶ ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας,

καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθα

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλείαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριὸν σου,

Νήπιος τῆ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁράται παραδόξως, τὴν σήμερον ἡμέραν, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ᾧ Συμεῶν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁράται, καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητῆς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῷ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἀποδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεῶν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν δεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα. Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ, διὸ ἀπόλυσον τὸν δούλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὃ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὃ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντα ἀπαλλάξης, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτὴρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόφρονε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ἐντῷ ναῷ προσηνέχθης τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητῆς καὶ Δεσπότης καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεῶν εὐδοκία τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἡνέσχου μόνε Οἰκτίρμον, τὸς φῶς πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα... Καὶ νύν... τὸ αὐτὸ

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Δέχου τὸν ὕμνον Συμεῶν Θεοδόχε. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι, παιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα».

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρῶς ἀυλιζόμενος, τὸν δίκαιον Κύριον, Συμεων δίκαιε, τοὺς τὴν θεῖαν σου, τελοῦντας δικαιοῦσαι, μετάστασιν αἴτησαι, μακαριώτατε.

Ἐν νόμῳ γενόμενος, Ἱερουργὸς Ἱερώτατε, ὃν νόμος ἐκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καὶ τῆς φύσεως, τῷ νόμῳ Θεοδόχε, θανῶν πρὸς ἀθάνατον, χαίρων μετέβης ζωὴν.

Χειρὶ τὸν κατέχοντα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσὶν ἑώρακας, καὶ τιμίαις σου, δεξάμενος ἀγκάλαις, Μωσέως ἀνώτερος, ὄφθης Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Ὁ πλήρης Κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος, χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ, τῇ σὴ σωματούμενος, θεοχαρίτωτε.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνων Ἐκκλησία, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἡσθένησε συναγωγὴ, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν, Ἅγιος εἶ Κύριε».

Ἵψωθεις ταῖς πράξεσι, ταῖς Ἱεραῖς θεηγόρε, φωτειδῆς ὡς στῦλος ἐπερειδόμενος σαφῶς, τῷ Παναγίῳ Πνεύματι γεγένησαι, ὅθεν εὐφημούμεν σε.

Τὸν τοῦ νόμου Κύριον, καθυπανοίζαντα μήτραν, παρθενικὴν καὶ βρέφος σωματοφόρον Συμεῶν, γεγεννημένον ἔβλεψας δωρούμενον, πάσιν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον, δημιουργήσας χερσὶ σου, σωματωθεὶς κρατεῖται, καθαγιάζων σὲ σαφῶς, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰτήσαντα, Μάκαρ ἀπολύει σε.

Θεοτοκίον

Νοητὴν λαβίδα σε, ἄνθρακα φέρουσαν θεῖον, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων σωματωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὁ Συμεῶν ὡς ἔβλεψε Πανάμωμε, χαίρων ἐμακάριζε.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Τὴν ὠραιότητα

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο, ὁ Ἱερὸς Συμεῶν, Νὺν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δούλόν σου Δέσποτα, Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπος, ἡ Προφήτις καὶ ἑνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσήγέ σοί. Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοώμεν σοί, Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Δόξα... Καὶ νύν... Τὸ αὐτὸ

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἦχος β' Τὴν ὠραιότητα

Ἀκατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀπειρόγαμος, Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρώσά σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο, Τὶ σοὶ ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμῶ σου τὴν θεῖαν συγκατάβασιν.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τὴ ἀκηράτω παλάμη καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστὲ τὴ δυνάμει σου».

Ὑπερήκμασας τῷ γήρα, τὴ δὲ πίστει ἐνέαζες, νέον βρέφος θέλων, βλέψαι Συμεῶν τὸν παντέλειον, ἀνακαινίζοντα κόσμον τὸν γηράσαντα, ἐπιθέσει τοῦ παλαιοῦ πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεῶν τὸν μακάριον, ὡς ἀξιωθέντα, βλέψαι τὸν Θεὸν τὸν μακάριον, σάρκα φορέσαντα, ὅπως ἀπεργάσεται, μακαρίους, τοὺς πρὶν ἀθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σὲ γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινὸν εἰσοικίσαντα, ὁ Συμεῶν ἀνεβόα, μόνε Κύριε, Νὺν ἀπόλυσόν με, πρὸς ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Θεοτοκίον

Ὁ χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χερσὶ βασταζόμενος τῆς ἀειπαρθενου, ταύτην Χερουβὶμ ἀπειργάσατο, καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέραν ὡς γεννήτριαν, ἦν ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τὴ θεία δόξη σου, σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Νοὸς καθαρότητι, Θεῶ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, Μάκαρ ἐναίμιος θυσίαις ἦγγισας, πάλαι τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, αἷμα τὸ σωτήριον, προδηλούσας τρανότατα.

Σαυτὸν ἀπετέλεσας, ναὸν Θεοῦ πανάγιον, πράξεις ἐνθέοις θεηγόρε, ὅθεν ὡς βρέφος ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ, ἔβλεψας Θεὸν μετὰ σαρκός, σὲ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεία σκηνώματα.

Ὑμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεῶν τὸν Θεοδόχον, καὶ σὺν ἐκείνῳ, Ἄνναν τὴν σόφρονα, προφήτας ὑπάρχοντας Θεοῦ, τοῦτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὁ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ ἁγιώτερα, ἄνθρωπος ὦφθη ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τοὺς ἀπωσθέντας τὴ φθορά, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομητορ πανάμωμε.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὁ Προφήτης, Ἴωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθορᾶς με ῥύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν δυνάμεων».

Ἐβόησας, ὀπηνίκα κατείδες τὸν Κύριον. Ὡς ὑπέσχου, νὺν τὸν δούλόν σου Σῶτερ ἀπόλυσον, τοῖς ἐν Ἄδι πᾶσι, σοῦ τὴν θεῖαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ὁραιοθήης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει ὠραῖον δεξάμενος, Συμεῶν Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς Ἄδου, τοὺς κευθμῶνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεῶν θείας δρόσου ἐπλήσθησαν.

Θεοτοκίον

Θηρεύσαι με, καθ' ἐκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος, ἀλλ' αἰτοῦμαι, τῶν παγίδων ἐξάρπασον Δέσποινα, καὶ τὴ θεία σκέπη, τῶν πτερύγων σου σῶον συντήρησον.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας

καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστὲ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῆ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καί, Ἄννης τῆς Προφήτιδος, ὧν ἡ Συναξίς τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἀγιοτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχοι

- Ἦγγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος,
- Ἄνθρωπος ὀφθεῖς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.
- Οὐ γὰρ ἀπῆρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,
- Ἔως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος.
- Τῆ Τριτάτῃ δεσμοῖο βίαιο λύθη Συμεώνης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Στίχοι

- Ἀδριανόν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,
- Χεῖρ, ἡ φόνοις χαίρουσα τέμνει δημίῳ.
- Εἴφει θανῶν Εὐβουλε, Κυρίου χάριν,
- Βουλὴν ἐπέγνωσ ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχοι

- Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι,
- Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ προφήτης Ἀζαρίας, υἱὸς Ἀδδῶ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου,
- Σιγὰ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Παῦλος καὶ Σίμων οἱ Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχοι

- Καὶ Παῦλον ὦδε, καὶ Σίμονα γραπτέον,
- Μὴ καὶ λάθωσιν, ἐκκοπέντες τὰς κάρας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ἐχαιρεν εὐρῶν Κλαύδιος βίου τέλος,
- Ὡς εἶ τις εὐροὶ ψαλμικῶς πολλὰ σκύλα.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ἐννομώτατα Κυρίῳ παντοκράτορι, σὺ ἐλειτούργησας, δίκαιος ὡς ἀληθῶς, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτος Μάκαρ γενόμενος, ὅθεν ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις, τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθῶς, ὠράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, Συμεῶν ἐβόα χαίρων.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν σου κεκμηκότα με, νόμου τῷ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τῷ γήρα ἀπόλυσον Σῶτερ τὸν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, ὁ Συμεὼν ἐκραυγάζεν, ἐπὶ γῆς φοροῦντα σάρκα.

Θεοτοκίον

Ὁ κενώσας ὁ πληρέστατος τὸν ἄχραντον, κόλπον τοῦ φύντος Πατρός, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Ἀγνή, ὡς βρέφος καθέζεται ἐτοιμαζόμενος, οἷς ἠθέλησεν, ὁμοιωθῆναι Ἄχραντε, ἱερὰν σαφῶς καθέδραν.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Χηρεύσαντα κόσμον θείας δόξης, ἐλθόντα νυμφοστολῆσαι τὸν Ὑπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Ἄννα ἢ πανεύφημος, καὶ Προφητείας χάριτι περιεστράπτουσα, ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλλον, πᾶσι τοῖς παροῦσιν, ἐδήλου θεῖον λύτρον.

Ἐναίμους θυσίας προσηγάγω, ἀμνοῦ τοῦ δι' οἶκτον ἀδιήγητον, αἷμα τὸ σωτήριον, χυθὲν τὸ ἱερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν, ὃν σωματούμενον, κρατήσας Συμεῶν ἐδοξάσθης, ὑπὲρ Μωϋσεᾶ, καὶ πάντας τοὺς Προφήτας.

Ἴδων τὸν ποθούμενον τὴν λύσιν, ὑπέστης τοῦ σώματος θεόπνευστε, καὶ καθάπερ ὄριμος, σῖτος μεταβέβηκας, πρὸς τοὺς πατέρας ἔνδοξε, τραφεὶς ἐν γήρα καλῶ, διὸ σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς ἐπιτελοῦμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς κρίνον, ὡς εὐοσμὸν σὲ ῥόδον, ὡς θεῖον ὄσφράδιον ἐδρέψατο, Λόγος ὁ ὑπέρθεος, πάναγνε Θεόνυμφε, καὶ σοῦ τὴν μήτραν ὄκησεν εὐωδιάζων ἡμῶν, τὴν φύσιν δυσωδίας πλησθεῖσαν, τὴν ἐξ ἁμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε, Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν».

Σεπταί σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσναύσασθαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τοῦ ἀπτομένου τῶν ὁρέων, ὡς Δαυὶδ μελωδεῖ καὶ καπνίζονται, μακάριος τῷ ὄντι σὺ γέγονας, ὅθεν ἀξίως εὐφημούμεν σε.

Ἡ θήκη σου βλύζει τοῖς πιστοῖς ἰάματα, ἡ δὲ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα, πλεον τοῦ ἡλίου, καὶ πάντων τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἀνάγουσα, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουσι φέγγει νοητῶ ὡς ἥλιος, καὶ σελήνη τὴν ὑφήλιον, Ἄννα ἢ σώφρων καὶ προφήτις, ὁ Πρέσβυς Συμεῶν τε ὁ ἔνδοξος, δι' ὧν ἡμᾶς φιλάνθρωπε Κύριε, ἁμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φανεῖσαν Μητέρα σὲ Θεοῦ ὡς ἔβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτατος, ἔφησεν οἷά περ προφήτης. Ἴδου ὁ σὸς Υἱὸς εἰς ἀνάστασιν, καὶ πτώσιν τῶν πολλῶν κεῖται Δέσποινα, καὶ εἰς σημεῖον δυσερμήνευτον.

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοὶ Θεογεννήτρια, σαρκὶ ἐνοῦται ἀσπόρως, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος, ὃν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικὸς ὡς θρόνος νῦν, Θεῶ Πατρὶ προσήγαγες, καὶ Συμεῶν ὁ πρεσβύτες, χαίρων ἐδέξατο τοῦτον.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ

Ἐπόδεξαι φησὶ Συμεῶν, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων χερσίν, ὃ Πρεσβύτα, ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ

Παρθένος κόρη, ἐγέννησεν ἀσπύρωσ, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριόν σου,

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεόν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθὺς, συνελθόντες, ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου Νομοδοτην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δούλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμῶν μὲ τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Τὸν Ἱερὸν ἢ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ, ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεών, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε, Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἡ γ' καὶ ς' Ὁδὴ τοῦ Κανόνος, καὶ τὰ λοιπά.